

DE VERLATEN POST

DOOR
PAULA

HOOG in de bergen, te midden van sneeuw en ijs, daar, waar de groote eenzaamheid haar doodelijke stilte spreidt uren en uren in den omtrek, dáár, waar het ruim vier volle maanden nacht is, daar lag zijn post, daarheen had Noorwegen een van zijn stoere jonge mannen voor vijf jaren heen gezonden. In een oogenblik van groote medeloesheid, van weken en maanden naar loonend werk zoeken, had de stoere Noor het verleidelijk aanbod aangenomen. Wel had het hem tranen gekost, toen hij hun klein huisje, dat daar in Geiranger zoo wonderschoon lag aan den vermaarden Geirangerfjord, moest verlaten, maar hing van deze opoffering niet heel zijn toekomst af?

Op een wonderschoone avond, zooals Noorwegen, die alleen kent, toen de paarlemoer getinte wolkjes al verder en verder dreven, had hij zijn Inge op zijn knie genomen, haar blond hoofdje tegen zijn schouder gelegd en toen heel langzaam, heel voorzichtig verteld wat zijn plan was, gevraagd, of zij hem voor en poosje af kon staan, of zij den moed had, zijn kind, dat zij onder het harte droeg straks alleen te ontvangen. Brachten zij dit offer eigenlijk niet, voor het kind dat geboren stond te worden, voor den zoon naar hij hoopte?

Inge was sterk geweest. Wel had zij even tijd nodig gehad, om te begrijpen wat van haar gevraagd werd en toen haar verdriet zacht uitgesnikt, zóó zacht, dat hij 't bijna niet hoorde, alleen voelde hij haar tranen in zijn hals loopen.

Was dit alles nu al drie jaar geleden en was het dan geen droom, dat zijn Inge naar hij hoopte, over enkele dagen voor vijf maanden bij hem kwam, hem door de vier donkere maanden heen kwam helpen? Natuurlijk bleef het kind, de zoon, die hij nog nooit gezien had, in Noorwegen; het was daar bij haar ouders beter bezorgd, dan in dit onherbergzaam oord. En dan, als Inge weer wegging, nog maar anderhalf jaar. 't Zou natuurlijk niet meevallen, die laatste anderhalf jaar, na

weer even verwend te zijn, maar dan was het leed ook geleden, dan was hem eene betrekking beloofd, aan een der fabrieken in zijn vaderland.

Als 't weer nu maar goed bleef, maar hij was er bang voor. Loodgrijze wolken hadden sinds enkele uren de wazig witte wolkjes op de vlucht gejaagd.

Naar zijn berekening, moest „De Mont Olivia”, waarop Inge, in Geiranger aan boord gegaan was, nu in de Poolzee zijn en daar kon 't zoo spoken. Wie weet hoe ziek zij aankwam! Had hij haar groot offer wel aan mogen nemen? Hij had er wel is waar niet rechtstreeks om gevraagd, maar toch door laten schemeren, hoe de eenzaamheid hem bijna te machtig werd. Was hij hierin wel eerlijk geweest? Hadden de jagers uit Tromsø, die door hun ieder jaar komen, haast oude bekenden van hem geworden waren, hem dan geen afleiding bezorgd, met hun altijd weer interessante verhalen over hun moeilijke jacht, om het kostbaren bont te bemachtigen? Nog als de dag van gisteren, herinnert hij zich den avond toen zij den ouden Frik, meer dood dan levend voor hem brachten, hoe de oude, door tē lang in zijn hinderlaag liggen, eerst haast bevroren en ten slotte haast verscheurd was, door een der opgejaagde dieren. Gelukkig waren zijn wonden niet diep geweest en had hij na vijf weken van trouwe verzorging, zijn moeilijk werk weer kunnen hervatten. Nee, de Poolnacht, was zijn slechtste tijd nog niet. Achteraf begreep hij niet waarom hij zoo geklaagd had, maar hij wist het gedaan te hebben. Toen was haar brief gekomen met de vraag, of de mogelijkheid bestond, dat hij haar daar eenige maanden kon ontvangen, de maatschappij zou haar overtocht betalen. Natuurlijk had zij ook naar hem verlangd, hij wist maar al te goed, dat die enkele jaren van scheiding geen afbreuk hadden gedaan, aan haar groote liefde. Maar..... was zij zich toen wel bewust geweest van het offer, dat zij brengen ging? Had hij haar daar niet op moeten wijzen? Haar voorstellen, haar aanbod nog eens rustig in overweging te nemen? Niettegenstaande de felle koude, parelen groote druppels op zijn voorhoofd. Hoe had hij toch zoo blind, zoo egoïstisch kunnen zijn! Was het dan waarlijk zoo erg nog een poosje alleen te zijn! Waren die ruim drie jaar niet omgevlogen?

Had hij hier aan de vier mannen, die hij wel is waar, soms in geen dagen zag, maar dan ook weer wel een week lang, geen aanspraak genoeg? Moest hij zijn trouw ruige

Bij het graafwerk in den Pietersberg bij Maastricht, heeft men een belangrijke oudheidkundige ontdekking gedaan. Bij het graven van een tunnel zijn oude instortingen en een zaaltje gevonden op de wanden waarvan fraaie teekeningen zijn aangebracht.

LINKS: Een foto van den ingang van de tunnel.

RECHTS: De teekeningen op den wand van het zaaltje in den Pietersberg.

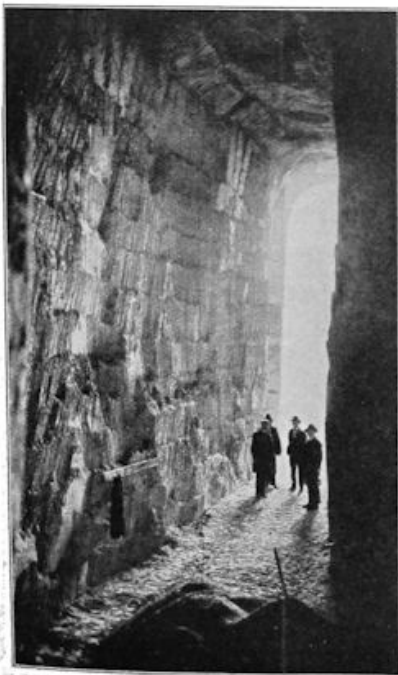
Een mooie watermolen, afkomstig uit Gorredijk (Fr.), in het Openlucht-museum te Arnhem.

viervoeter, die hem bij nacht en dag van stap tot stap volgde, dan niet waardeeren? O, had hij het haar toch afgeraden, en de moeder bij haar kind, bij hun kind gelaten.

Een felle bliksemstraal breekt zijn gedachten af. Nog voor hij zijn woning bereikt heeft, ratelt een donderslag over de eenzame vlakte. Groote druppels vallen op zijn gezicht en handen. Zou het weer zulk noodweer worden, als hij hier eens had meegemaakt, toen hij hier nog maar drie maanden zat? Dat was toen om nooit te vergeten. Toen de bergen, als 't ware schenen te beven! In zijn woning gekomen, sluit hij deuren en luiken en steekt licht aan. Perro, zijn trouwe viervoeter, schudt zijn natte vacht en kruipt dan onder tafel. Zijn groote angsttoogen zien bescherming zoekend naar den baas. Bij iederen slag dreunt en kraakt het houten huis en springt de hond huilend op. Pas nu ziet hij het angstige dier, dat dicht tegen hem aanleunt. „Mijn jongen, niet zoo angstig”, en streefend rust zijn hand op den grooten zwaren kop. „Hoe zal jij je straks gedragen, als je je liefde deelen moet baasje.”

Weer ratelt een donderslag over de eenzame vlakte, iets minder hevig dan zoo even. Zou het zwaarste alweer voorbij zijn?

Een half uur later probeert hij de luiken weer te openen, zwakke lichtflikkeringen vertellen, dat het zwaarste alweer voorbij is. Dan

vouwt de eenzame man de handen en dankt voor de bewaring in dit noodweer. De groote eenzaamheid heeft hem ernstig gemaakt, hem vertrouwd gemaakt, met de natuurkrachten, die zij, die in de bewoonde wereld leven, niet vermoeden dat bestaan, die zouden huiveren, voor wat hij had liefgekreken. Droomend staart zijn oog naar den horizon, waar het licht aan 't doorbreken is.

Op eens voelt hij Perro's koude neus tegen zijn hand. Vragend staren twee groote honden oogen hem aan. „Wat is 't mijn jongen, moet de deur ook open?”

Als antwoord springt het schrandere dier naar de deur en blijft daar kwispelend met zijn zwarten pluimstaart staan.

„Ja, 't kan wel weer Perro!”

Als een pijl uit den boog schiet de hond naar buiten, om dan even snel weer terug te keeren, als noodde hij den baas toch te volgen. Maar deze heeft ditmaal geen oog voor den hond. Zijn gedachten gaan terug naar het kleine huisje, dat daar zoo beschutend ligt, aan den schoonen Geirangerfjord. En aan zijn droomend oog, trekt menig zonnig beeld voorbij.

En daar, in dat zonnige huisje aan den Geirangerfjord, drukt een klein jongske zich stijf tegen zijn moeder aan. Inge heeft haar arm om haar zootje heengeslagen. Vragend, in niet begrijpen staren de groote kinderoogen haar aan, als zij in zijn oortje fluistert, dat zij over enkele dagen voor een poosje weg gaat om vader gezelschap te houden, vader, die daar zoo lang al zoo eenzaam zit. Naast haar op de vensterbank staat zijn portret. Altijd weer zet zij het zoo, dat het licht er op valt en het als 't ware tot haar spreekt. Wat het is weet ze niet, maar het is net alsof er iets droevigs over zijn gezicht ligt, of..... is het haar eigen droevig oog? Toen zij het naar hem

toekomen hem aanbood, had zij niet vermoed, dat dit haar zoo zwaar zou vallen. Had zij hem dan minder lief dan voorheen? Dat wist ze wel beter, maar..... ze was nu ook moeder. Streefend glijdt haar hand over het blonde kopje, dat tegen haar arm aanleunt.

„Zal Helge heel lief zijn, als moeder naar vader is, gehoorzaam aan grootmoeder?”

In plaats van te antwoorden slaat de kleine baas zijn armpjes om haar hals.

„Waarom zeg je niets Helge?”

Pas nu voelt ze, hoe gloeiend heet zijn adem is. Voorzichtig draagt ze hem naar zijn bedje, waar hij spoedig in een onrustige slaap valt.

Vier lange dagen en nachten worstelt, in 't eens zoo zonnige huisje aan den Geirangerfjord, een moeder om 't leven van haar kind.

„De Mont Olivia” is voorbij gevaren. Tot in 't stille kamertje, waarin Helge ligt, drong het vertrek-sigitaal tot haar door. Zij denkt er aan, met welk een vreugde dat zelfde signaal zal worden begroet, door hem haar zoo lief, in dat onherbergzaam oord. 't Is alsof zij hem daar ziet staan, turend naar de boot die uitgezet wordt en die hem slechts haar kort en droevig schrijven brengt.

Heete tranen rollen op haar in haar schoot gevouwen handen en zacht fluisteren haar lippen een bede om kracht voor hem in zijn groote eenzaamheid, maar ook om het behoud van haar kind.....

Enkele dagen later, is 't groote gevaar afgewend. Helge, die dagen lang in droomtoestand verkeerde, kent moeder weer, slaat niet langer naar haar, als ware zij eene onbekende, die hem angst aanjoeg, maar legt het blonde kopje weer veilig tegen haar arm en zoo, stil naast hem gezeten, dringt het tot haar door, dat zij het kind niet verlaten mag, voor den zooveel sterkeren vader. Maar hoe, hóe zal

ze hem dat schrijven? Zal hij boos worden, of haar verstaan en begrijpen? Pas dan wordt zij rustig, als zij al haar nooden en zorgen in 's Vaders handen legt.

Luide laat „De Mont Olivia” zich hooren, als zij Spitsbergen nadert. Na het anker uitgeworpen te hebben, wordt een der reddingsbooten uitgezet, om de eenzamen op het eiland weer van het noodigste te voorzien. Pijlsnel scheert de slanke witte boot het spiegelgladde water en heeft na enkele oogeblikken de aanlegplaats bereikt, waar de stoere Noor met de armen over elkaar gekruist had staan wachten.

„Een brief, kameraad”, roept een der mannen hem al van verre toe.

„Is mijn vrouw niet aan boord?”

„Neen, je zoon is ziek geweest, die kon ze nog niet alleen laten, misschien komt ze met de volgende boot.”

Nadat de lading, voor Spitsbergen bestemd, is afgeladen, reiken de twee mannen elkaar de hand met „'t goede, kameraad” en „goede reis” en de kleine witte boot zet weer koers naar het moederschip.

„De Mont Olivia” is reeds uit het oog verdwenen, maar nog altijd staat daar, de stoere Noor op 't eenzame strand. Zijn oogen hebben en brief doorgevoelen en staren nu peinzend in de wijde verte.

Even, heel even is de groote eenzaamheid hem bijna te machtig, maar als hij dan bedenkt, dat dit de verhooring van zijn gebed is, wordt hij rustiger.....

Te midden van sneeuw en ijs, daar, waar de groote eenzaamheid haar doodelijke stilte spreidt, vouwt een eenzame de handen en stamelt:

„O God, ik dank U!”

UIT EIGEN KRING

RECHTS: De Geref. Jongel. Vereeniging Pred. 12: 1a te Ouderkerk a. d. Amstel, vierde haar 25-jarig bestaan.

De mooie, pas verbouwde Chr. Nét. School te Broek op Langendijk (N.H.). Door de invoering van het 7e leerjaar was deze verbouwing noodzakelijk.

De heer N. Bohlmeier, die 1 Februari a.s. herdenkt dat hij 25 jaar werkzaam is aan de Redactie van „De Standaard”, thans als Chef Binnenland.

De Boerenleenbank te De Krim (O.) herdenkt haar 25-jarig bestaan. Op de foto: het bestuur: v.l.n.r. P. Smeenk, H. v. d. Vinne, K. Salomons (25 j. voorz.); F. J. Fleurke (25 j. kassier); H. Feddes, S. Theissens en H. E. Edzes.